

תת"ע 3814/01/19 - מדינת ישראל נגד בר לביא אלדד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3814-01-19 מדינת ישראל נ' בר לביא אלדד

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה:
נגד
הנאשם:
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד פרידמן
בר לביא אלדד ע"י ב"כ עו"ד אסל בר לביא

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 20.11.18, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין הובלת משקל יתר בגרור (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 85(א)(5) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

בא כוח הנאשם, כפרה בשמו באישום המיוחס לו וטענה: "מדובר בעגלה מאוד קטנה, זו לא משאית. אני אטען כי למשטרת ישראל אין בכלל סמכות להשתמש במאזניים. מאחר ויש תקנות למשקלים ואין אפשרות להשתמש במשקל הזה כדי לשקול רכבים".

מטעם המאשימה, העידו רס"ב אראל מרום, מטעמו הוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ודו"ח עיכוב, שסומן ת/2 ומר יוסף שדי, ממשד התחבורה, מטעמו הוגשו: ת/3 - תעודת עובד ציבור לעניין כיוול בתחילת המשמרת, ת/4 - תעודת עובד ציבור לעניין כיוול בסוף המשמרת ו-ת/5 - תעודת עובד ציבור לעניין שקילת הרכב.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגש, על פי בקשת ההגנה בכתב לאחר הדיון, נוהל משרד התחבורה, שעניינו, הפעלת מאזניים ניידים.

על פי גרסת המאשימה, ביום 20.11.18, בסמוך לשעה 10:40, נהג הנאשם ברכב בכביש 5, ממערב למזרח ובהגיעו בסמוך לק"מ 5, נעצר לבדיקת משקל, בעמדה ניידת של משרד התחבורה.

כעולה מראיות המאשימה, ת/5 ו-ת/1, הרי שהגרור שהוביל הנאשם, נשא, לכאורה, משקל יתר - 700 ק"ג משקל כולל, כאשר המשקל הכולל המותר, הוא 500 ק"ג בלבד.

עד תביעה 2, יוסף שדי, העיד כי הוא בוחן רכב במשרד התחבורה מזה שנים רבות ומהמסמכים הגושו מטעמו, עולה כי ביצע למאזניים הניידים בדיקת כיוול, בתחילת המשמרת ובסופה וכי נמצא כי אין סטייה במאזניים.

במסגרת חקירתו הנגדית, השיב העד כי המספר המזהה של המשקל בו עשה שימוש במועד האירוע, הנו 325772 וכי הוא זהה למספר הרישוי של המשאית המובילה את המשקל.

העד נשאל אם למשקל יש גם מספר סידורי של משרד התעשייה והשיב, כי בתעודת האימות דיוק, שצורפה ל-5/ת, יש מספר של משרד התעשייה, אך אין באפשרותו, בשלב זה, לקשור בין המספר של משרד התעשייה למספר של המאזניים בהן עשה שימוש.

הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו לא ייתכן כי הייתה חריגה של 200 ק"ג במשקל הגרור, שכן, הוביל מטען של 9 סורגים מברזל וכל סורג שוקל, לכל היותר, 20 ק"ג.

עוד טען הנאשם, כי במהלך השקילה, לא ניתקו את הגרור מהרכב.

בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם, כי לא שקל את המטען לפני הנסיעה, אך על פי טבלאות של משקלי פרופילים, ניתן לעשות חישוב.

הנאשם נשאל אם הודה בפני קצין המשטרה, שערך לו שימוע, כי לא ידע שהוא מוביל משקל יתר ואישר כי כך אמר, שכן לא ידע כיצד להתמודד עם תוצאות השקילה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

הראיה המרכזית בתיק, עליה יקום ויפול דבר, הנה המשקל/מאזניים, בהם נערך שימוש לשקילת הגרור וברי, כי יש לוודא כי המשקל אמין ומדויק, בטרם יוכרע דינו של נאשם בעבירה מסוג זה.

המאשימה לא הרימה את הנטל הנדרש להוכחת דיוקו של המשקל, שכן מראיותיה, לא ניתן לקשור בין מספר המשקל בו נעשה שימוש לשקילת הגרור שהוביל הנאשם, למספריהם של ארבעת המשקלים/ מאזניים, שנבדקו על ידי משרד הכלכלה והתעשייה ונמצאו מדויקים, כעולה מתעודת אימות ודיוק שצורפה ל-5/ת.

לגבי המשקל שמספרו 3257272 ובו נעשה שימוש במועד האירוע, כעולה מראיותה מאשימה ועדותו של עד תביעה 2,

לא צורף כל מסמך המאמת את דיוקו ובנסיבות אלה, לא ניתן לקבוע כי תוצאות השקילה מדוייקות ונכונות.

לפיכך, המאשימה לא הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, שכן, גרסת ההגנה לפיה לא הייתה חריגה של 200 ק"ג במשקל הכולל של הגרור, לא נסתרה.

הנאשם עמד על כך שהוביל מטען במשקל נמוך יותר ועדותו עשתה עלי רושם אמין.

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

מורה על ביטול הדין.

המזכירות תשלח עותק מפסק הדין אל הצדדים.

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ט, 11 יולי 2019, בהעדר הצדדים.